

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

צו.

עין משפט
גז דמזוה

בא ב מר מ"א
 מנלמנה מלנה וזיה
 הל' ד טמ טפ"ז ט"ח
 ב"ב ג ד מ"י פ"ג מהל'
 גולה הלכה ד ועין
 בהשגות ובמ"מ טמ טפ"ז
 עב ט"ח ט"ז טפ"ז טמ טפ"ז
 טפ"ז ד
 ב"ב ה מ"י ט"ג הלכה ה
 ט"ח טפ"ז ט"ז טפ"ז ט"ח
 ב"ב ו מ"י ט"ז טפ"ז ט"ח
 טפ"ז ו
 ל ד ח ט מ"י ט"ג הלכה
 ו' טמ ט"ז טפ"ז ט"ח
 טפ"ז ט"ז טפ"ז ט"ח
 ל א י ב מ"י ט"ג הלכה
 ט"ח טפ"ז ט"ז טפ"ז ט"ח
 ל ב מ"י ט"ג הלכה ט"ח טפ"ז
 ט"ז טפ"ז ט"ח טפ"ז ט"ח

לא יבא לך פדיון אלא מוזה. ואי נמי הוה ליה זוזי ללוקח לא
 מני מסלק ליה: פה שפטיה מכה. ושקיל לוקח מחלה או שליש
 או רביע וכן יורש. אי נמי כוליה שבהא כמתמתין מפני תקנת
 השנים כדאמרן לעיל בשעתא קמייתא [ד:]: כל זכום שפטיה לידו.
 וי הכי דגזול אי אשנה הוה שקיל
 מחלה או שליש או רביע הכי נמי כי
 אשנה לוקח שקיל מחלה או שליש או
 רביע ולתבול דר"ש: וקטליה. קל"ז:
 לא קני. לשלומי דמי אלא היכי ביה
 דיקלא גופיה דליכא שני השם
 למקנייה: גו"י. כלנ"ו טרקיני"ש:
 קלוזי"ש. קרש"ש: הו"ל. שנתקן
 עלה עלה מן השדרה: חופ"א.
 אשקוני"א שני מככדים את הבית
 וחולק כל הו"ל לשנים דמו לא
 הדרה: שרש"א. ה"ל: ט"פסופ"ט. כ"ף
 חומר האמצעי העליון מיומת היא:
 מאי

מכר מה שהשיב הוריש: בעי רבא השיב לוקח מהו בחר דבעיא
 יהדר פשטה מה מכר ראשון לשני כל זכות שתבא לידו: בעי רבא
 השיב עובר כוכבים מהו א"ל רב אחא מדפתי לרבינא התקנתא לעובר
 כוכבים ניקו ונעבוד אמר ליה לא צריכא כגון דובניה לישראל סוף סוף
 הבא מחמת עובר כוכבים הרי הוא כעובר כוכבים לא צריכא כגון דגזול
 ישראל חבנה ניהליה והשיבחה עובר כוכבים והדר עובר כוכבים חבנה
 לישראל מאי מי אמרינן כיון דמעיקרא ישראל והדר ישראל עברי רבנן
 תקנתא או דלמא כיון דאיכא עובר כוכבים באמצע לא עברו ליה רבנן תקנתא
 ותיקו: אמר רב פפא יהאי מאן דגזול דיקלא מחבריה וקטליה אע"ג דשריא
 מארעא ארעא דיריה לא קני מאי טעמא מעיקרא דיקלא מיקרי והשתא
 גמי דיקלא מיקרי ויעברו ועברו ד' גו"י ל' קני השתא מיהת גזבי דדיקלא
 מיקרי גזבי ועבדינהו כשורי קני כשורי ורביעי ועבדינהו כשורי זוטרי
 לא קני ועבדינהו קצוצייתא קני אמר רבא יהאי מאן דגזול לוליבא
 ועבדינהו הוצי קני דמעיקרא לוליבא מיקרי והשתא הוצי הוצי ועבדינהו
 חופיא קני מעיקרא הוצי והשתא חופיא חופיא ועבדיה שרשורא לא קני
 מאי טעמא דהדר סתר ליה והוי חופיא חופיא חופיא רב פפא נחלקה התיימת
 מהו תא שמע דאמר רבי כותן אמר רבי יהושע בן לוי ניטלה התיימת פסול
 מאי

למך עדה חנירו שלל נרשות וכן מוקי לה במסקנא בעשאו אפומיקי וגם בתחילה בעשאו אפומיקי דקאמר על הימזים
 להביא ראיה מ"ט ארעא כיון דלגוביינא קיימא כמאן דגביא דמיא ואי לא מיירי דשהיא אפומיקי אמאי היא בחוקת כ"ח ויממי
 ייימו ראיה ארעא ארעא בחוקת יממי קיימא דאי בעי מסלקי ליה בזוזי ועל כ"ח להביא ראיה אלא דאי בעשאוהו אפומיקי איירי
 וגרע כמו של בעל חוב טפי כמה שעשה לו הלוא אפומיקי דהיא כאחת משדותיה דמשל ישיאה למי שמשביח ואילו לא עשאו אפומיקי
 היה גובה הכל מן הימזים בלא פריעת ישיאה כמו מלקוחות דפריעתי והשתא מנינו למימר דבלקוחות נמי אם עשאה אפומיקי יש לו
 שלם ללוקח הישיאה אפי' מסיק ביה שיעור ארעא ושבהא ולמסקנא דמוקי לה הכא בעשאה אפומיקי לא נחלק עוד בין מסיק בין
 שיעור ארעא ולא מסיק ובגל במסקנא אותו חילוק דכיון שעשאו אפומיקי משלם ישיאה אע"ג דמסיק שיעור ארעא ושבהא ומיהו יש
 לחלק דבלקוחות כיון שיש להם על מי לחזור היכא דמסיק שיעור ארעא ושבהא אינו פורע ישיאה אפי' עשאה אפומיקי דמשום דעשה
 אפומיקי לא יגרע כח כ"ח נכך כיון שיש ללוקח על מי לחזור דדוקא לומר דבמסקנא דמוקי לה בעשאה אפומיקי לא נריך למה שהיה
 מחלק בין מסיק ביה שיעור ארעא ללא מסיק שהרי כל אלו דברי רב אשי שהיה משיב לרבינא דבגל הספרים כחוב אמר ליה
 הא דמסיק ביה שיעור ארעא כו' א"ל הכא במאי עסקינן דשהיא ניהליה אפומיקי ואין דומה שהיה חוזר מדבריו הרשאוים
 ומיהו אור"י לפי הספרים שכתוב בהן אמר ליה כגון שבהא המגיע לתפסם כאן כו' אותו מירוק ודאי לא קאי ומיהו ברוב הספרים
 גרסינן ובי מיומא כלן בשנה המגיע לתפסם כו': ה"נ' א"ל א"תן דאמר כו'. פלוגתא היא דפרק מי שהיה נשוי (מנחות דף טז: ושם)
 גבי ההוא גברא דהוה מסקי ביה אלפס זוזי ומאן דאית ליה דלא מני מסלק ליה היינו רמי בר חמא דסנהרס המס להיטו מתניין:
 ב"ב ובור שהבא י"ד. [א] אע"ג דבפ"ק דב"מ (דף טו: ושם) משמע דלפי' לרב דלמר יש לו שנה בשלל הכיר בה שאיני שלו ולקחה
 היינו מגזול אבל גזול לא יהייב שנה היינו נקקק שאין נגזלת דגזול גופיה לית ליה שנה אבל הכא במטלטלין שיש שנה לגזול
 מפני תקנת השנים גם ללוקח ממנו יש לו: דגזול דיקלא וקטליה. אע"ג דגזול בהמה וקטלה קמי האם היא שיהי דמיינכר טפי:
 נחלקה התיימת כו'. מאל ר"י במשונה הגלוים (א) ניטלה התיימת אותו הו"ל העליון כראש הלולב שאין הו"ל למעלה הימנה
 והוא כשם הו"ל דבוקין זה בזה ונקראין חיומת וכן משמע מתוך ה"ג שרוצים לפרש כן ולדבריהם לא ימלא לנו לולב כשר
 כי בעורה נמלאין אותו שיש להם חיומת מה אפי' אחד ביה מאות ושם לא נומר שאף לדבריהם אין פסול אלא שהיה ממחילה בענין זה ונחלק
 שנשנה מנריותו ונקוטטם פירש נחלקה חיומת שני עלים עליונים אמצעיים ששם כלה השדרה נחלקה זה מזה ונסדקה השדרה עד
 העליון של מטה מהן ומתוך פירושו משמע שנסדקה השדרה כל כך שגראה העליון העליונים חלוקין ומפוזרין זה מזה ועוד אור"י דש מפרשים שכל
 עלי הלולב כפולין כל אחד לשנים ויש כראש הלולב כסוף השדרה ב' עלין יוצאין ממנה שכל אחד כפול לשנים כראש עלי הלולב ואותם שנים
 עלין היוצאין השדרה נקראין חיומת ואהבו בני נחלקה חיומת מהו אם נחלקו זה מזה דהיינו קאת מן השדרה ומיהו אין רוב הלולבין
 נמלאין בענין זה ומכל מקום יש לומר דבעי דאי משנה כה"ג חיומת ומחלקה מהו: נ"פ"ל' התיימת פסו". נראה לר"י דהא
 דאמר נקטם ראשו פסול היינו שנקטמו הרבה מן העליון מדע דאין לך נקטם יותר מנגזילת חיומת ומשמע דוקא ניטלה אבל
 נקטם כשר ועוד אר"י דמני למימר דניטלה אדערטא ליה דס"ד דהוי הדר טפי שניטלה כולה יותר מנקטם:

ועבדיה

(כ"ח טו: ק' פ"ג ע"ח
 חסותה כ"ח ט"ג ד"ה
 חסותה) (ג) כ"ח טו: א'
 (ד) פי' חוליה. (ז) טו"ח ב'
 (ט) א"ל כוכבים פי' רש"י
 פירוש אחר.

הגרות הבי"ח
 (א) חו"ס ד"ה נחלקה
 ובי' בהשגחות הגלוים
 נחלקה החיומת

הגרות הגר"א
 [א] הורה"ל סי' א"ג
 טו. ר"ב ורי"ף פ"ק דב"מ
 כשכח דממילא ואלן
 מתנת הו"ל ופי' א"ל
 ל' ומתוך מה קודם
 המ"מ על הכתובים מה'
 דלון וכן היא דפי'
 המפקד ופי' נגזילה רש'
 פי' ע"כ:]

לעני רש"י
 טרקיני"ש [טרקיני"ש]
 גו"י. כ"ף. כו"ל. כ"ף.
 אשקוני"א. טפ"א.

מוסף רש"י
 הניחא למאן דאמר.
 פלוגתא היא במשנה
 (א): אי אית ליה זוזי
 ללוקח לפרע חוב, לא
 מצי מסלק ליה לבעל
 חוב. מן ארעא. דבעל חוב
 קדים. שפיר. דמני לממר
 דהיכא דיש קרקע מת
 על חוב טפי שנה. מסלק
 ליה ללוקח עוד על כמה
 דלוקח ולא מני אמר לוקח
 כן לו מן ארעא שיעור
 שנה, דלמר טו"ח רז"י
 ולא ידע בה שלל נרשות
 (ב): מ"ז. דלרעה מעיקרא
 דרייה הוי והוא דלמא לה
 שלל נרשות שקל שבהא
 מוח ולא מלרעה הו"ל
 והוא מסיק ביה שיעור
 ארעא טלה (שם כ"י).
 כגון דשרייה ניהליה.
 ליה לבעל חוב אפומיקי.
 לה ארעא והכל חופים בו
 ליה חוי ליה זוזי ללוקח לא
 הוי מני מסלק ליה (שם
 טו.) נחלקה התיימת.
 שני עלין עליונים אמצעיים
 ששם השדרה כלה נחלקן
 זה מזה ומתקד השדרה
 עד העליון שלמטה הסה.
 חיומת לפי שמדוקקן
 מתמזגים (מנחות ב').